

2018

V **CIAMBRI**, r. Jonas Carpignano (Italija, ZDA, Francija, Švedska, 2017)

Torek, 18.12.2018, ob 20.15

Mala dvorana Kulturnega doma Nova Gorica

V **Ciambri** (*A Ciambra*, Italija, Nemčija, Francija, ZDA, 2017, barvni, 118 min.)

Režija: Jonas Carpignano

Scenarij: Jonas Carpignano

Fotografija: Tim Curtin

Glasba: Dan Romer

Montaža: Affonso Gonçalves

Igrajo: Pio Amato (Pio), Koudous Seihon (Ayiva), Damiano Amato (Cosimo), Francesco Pio Amato (Keko O'Marrochinu), Iolanda Amato (Iolanda), Patrizia Amato (Patatina), Rocco Amato (Rocco), Susanna Amato (Sussana)

Produkcija: Stayblack, RT Features, RAI Cinema, DCM Productions, Haut et Court

Festivali, nagrade: Cannes 2017: nagrada Label Europa Cinemas; Bergen 2017: nagrada cinema extraordinaire; Ghent 2017: nagrada Georges Delerue za najboljšo glasbo; Sevilla 2017: nagrada za najboljšega igralca; Trst 2018: nagrada SNCCI italijanskih novinarjev za najboljšo domače delo; David di Donatello – italijanske nacionalne filmske nagrade: nagrada david za najboljšo režijo in za najboljšo montažo; Palm Springs 2018; Trondheim 2018

Povprečna ocena občinstva: 4

Povprečna ocena kritike: 4,5

Distribucija: Demiurg

Zanimivosti

Čeprav Jonas Carpignano ni »čistokrvni« italijanski cineast, kot bi mu lahko očital kdo iz množice danes opogumljenih sodobnih fašistov, saj je bil rojen v Združenih državah, in sicer očetu Italijanu ter mami iz Barbadosa, pa se je na svoji dosedanji kratki ustvarjalni poti izkazal kot eden tistih sodobnih filmskih avtorjev, ki premorejo osupljivo senzibilnost in čut za probleme, ki tarejo sodobno italijansko družbo. Čeprav se med njegovimi sorodniki pojavijo imena, kot je na primer Luciano Emmer, ki je bil eden pomembnejših povojnih filmskih režiserjev, in drugi, ki bi mu lahko odprli številna vrata do donosnega polja italijanskega šovbiznisa, pa se je Jonas raje oprl na izkušnjo svojih staršev, prišlekov v Združene države, in se s te perspektive ozrl proti domovini staršev. Tako je posnel deli, celovečerni prvenec **Sredozemlje** ter za tem še **V Ciambri**, s katerima odločno zagriže v temo, ki v zadnjih letih razdvaja italijanski polotok: temo pribežnikov z afriškega kontinenta ter Bližnjega in Daljnega vzhoda, ob tem pa še temo, ki ni za sodobno italijansko družbo nič manj boleča, pa čeprav mednarodno morda ne tako izpostavljena – odnos do romske manjšine. Zato ne preseneča, da ga del italijanske javnosti čisla kot enega redkih ustvarjalcev, ki si drzne o teh temah javno in glasno spregovoriti, del pa napada kot izdajalca naroda in agenta tujih sil. Kje smo to že slišali?

Zgodba

Pio, ki živi v majhni romski skupnosti v Kalabriji, si želi čim prej odrasti. Pri štirinajstih pogumno popiva in kadi ter na vsakem koraku sledi starejšemu bratu Cosimu, od katerega se postopoma uči, kako preživeti in se čim bolje znajti na ulici. Ko Cosima in očeta nekega dne aretirajo, Pio dobi priložnost, da poskrbi za družino in prevzame bratov položaj ter dokaže, da je vsaj tako dober kot on. A kaj, ko vse ne gre po načrtih in nepričakovani dogodki od njega zahtevajo odgovornost in odločitve, na katere še ni pripravljen ...

Komentar

»Ameriško-italijanski režiser Jonas Carpignano je leta 2015 s svojim celovečernim prvencem **Sredozemlje** (Mediterranea) na filmsko sceno stopil kot pravo utelešenje duha italijanskega neorealizma. S pripovedjo o afriških migrantih na poti v Evropo se temu filmskemu gibanju ni približal samo v pripovednem smislu z uporabo kopice naturščikov in neolepšanim prikazom njihovega vsakdana, temveč tudi s svojo srčnostjo in skrbjo za podrejene sloje današnje globalne družbe. Carpignano s tem pristopom nadaljuje tudi v svojem novem filmu **V Ciambri** /.../, v katerem so njegove simpatije – podobno kot v filmih italijanskega neorealizma – popolnoma na strani protagonista. Carpignanovi cilji so s tega vidika izrazito dokumentaristični. Njegova kamera nenehno išče drobce pristnosti v interakciji med liki, da bi čim natančneje opisal samosvojo družbeno hierarhijo in na splošno način delovanja romske družine. Film v tej točki tudi najbolj zablesti: zgodba o odraščanju fanta Pia režiserju nudi samo podlago za pristen oris tega prezrtega dela italijanske družbe, ki se v dominantnih diskurzih v največji meri spoprijema s predsodki in segregacijo na vseh ravneh. Carpignano tako izriše portret popolnoma običajnih ljudi, ki se znajdejo stisnjeni v kot družbe, obsedene z normativnostjo, kakršne sami niso pripravljeni sprejeti.«

Matic Majcen, *MMC RTVSLO*

»**V Ciambri** je italijanski neoneorealistični film, ki ima strukturo **Botra**. Spoštovanje je tu vse. Ciambra je romska skupnost v Kalabriji, geto na jugu Italije, kjer živijo štiri generacije

romske družine Amato, ki se utaplja v revščini, smeteh, hrupu, boju za preživetje, policijski represiji, pritiskih 'Ndranghete in apatiji države. Pio, poln življenja, sorodna duša šestletne Hushpuppy iz Zeitlinovih **Zveri južne divjine**, ne more daleč. Dvigal se itak boji, vlak pa je zanj prehiter – Pio je brez perspektive. Socialno se nima kam prebiti. Njegov ded se spominja časov, ko so bili Romi še svobodni, ko so lahko prosto potovali, zdaj pa se ne morejo več premakniti: 'Sami smo proti svetu!' /.../ Film, ki ga je posnel Jonas Carpignano, avtor **Sredozemlja** (in produciral Martin Scorsese), Amatovih ne gleda zviška, ampak pusti, da Amatovi zviška gledajo nanj, ali bolje rečeno – obnašajo se tako, kot da ni ne kamere ne filma. Kar nas spomni na dobre stare italijanske neorealistične filme, v katerih se je skozi revščino prebijala prva generacija povojnih naturščikov. Amatove vsak dan čaka nova vojna.« Marcel Štefančič, jr., *Mladina*

Izjava avtorja

»Upam, da bo ta film pomagal spremeniti emigracijsko politiko v Evropi, vendar ne vem, ali se bo spremenila. Nisem želel narediti preveč poučnega filma in z njim poskušati spremeniti politiko v Italiji. Meni je dovolj, če ljudje prenehajo gledati nanje kot na skupino migrantov ali priseljencev ter začnejo o njih razmišljati kot o posameznikih. Bolj ko se identificiramo in vidimo delček sebe v njihovi izkušnji, več sočutja imamo. Mislim, da to pomaga popraviti položaj.«

Jonas Carpignano, režiser in scenarist

Režiser

Jonas Carpignano se je rodil leta 1984 v New Yorku, in sicer v narodnostno mešani družini, saj je bil oče Italijan, mama pa je prihajala iz karibske države Barbados. Tako je v otroštvu, ki ga je preživel med Rimom in New Yorkom, tudi sam izkusil multikulturalnost in po svoje tudi emigrantsko izkušnjo. Njegov prvi celovečerec **Sredozemlje** (Mediterranea, 2015) je bil premierno prikazan v sekciji Teden kritike na festivalu v Cannesu ter prejel nagrado National Board of Review za najboljši prvenec. Leta 2014 se je zaradi vse silovitejše protiromske retorike odločil, da se bo lotil raziskovanja teme življenja romskih skupnosti v Italiji in odnosa večine do njih. Nastal je kratki film **V Ciambri**, ob katerem pa je Carpignano ugotovil, da se je te tematike šele dotaknil in da bi jo – tudi zaradi stopnjevanja protiromskega ozračja v Italiji – moral poglobiti in nadgraditi. Tako se je kmalu zatem lotil istoimenskega celovečerca in z njim ponovno osupnil tako italijansko kot tudi sicer zahodno družbo.